

Затекла се брадвата и започнала: клъцъ оттукъ, клъцъ оттамъ, ала нищо не сторила на тръна: похабила се и се отдръпнала настрана.

— Да почне мотиката! заповѣдалъ търнокопътъ.

— Дрънъ, дрънъ, дрънъ! започнала мотиката да копае. Копъ оттукъ, копъ оттамъ — нищо: трънътъ си седѣлъ живъ и здравъ. Върнала се мотиката на мѣстото си.

— Кжде е теслата? запиталъ търнокопътъ.

— Тукъ съмъ, тукъ! обадила се тя, затулена задъ мотиката.

— Хайде де, какво чакашъ?

Теслата започнала да сѣче тръна, ала чува ли ти той? Кълцала, кълцала и се отдръпнала похабена. Свалила била само нѣкои клони.

— Хайде, косерче! извикалъ търнокопътъ.

Отишло и косерчето, ала и то не могло нищо да му стори. Поокастрило само нѣколко клончета.

— Чакайте, рекълъ търнокопътъ, да се опитамъ и азъ, да-но го катурна.

Отишълъ той при тръна и започналъ да копае наоколо, все по-дълбоко и по-дълбоко. Той копае, а трънътъ му се присмива:

— И тебе ще видя, какво ще направишъ!

— Какво правишъ? попитали го другитѣ сѣчива. Де е трънътъ, а ти де копаешъ!

— Трайте, рекълъ търнокопътъ, и продължавалъ мълчаливо да копае.

Копалъ, копалъ той и ето коренитѣ на тръна се показали. Трънътъ се уплашилъ и започналъ да пребледнява отъ страхъ. А търнокопътъ продължавалъ мълчаливо да копае. Другитѣ сѣчива го гледали и се чудѣли.

Най-после търнокопътъ свършилъ работата си: изкопалъ земята около тръна, и коренитѣ му се оголили. Трънътъ взелъ да се клати и — ха-ха! — да падне.

— Ела, рекълъ търнокопътъ на брадвата, — удари го съ тжпия си край.

Приближила се брадвата, и търнокопътъ извикалъ:

— Вардете се! Настрана стойте!

Брадвата ударила силно тръна, и той — трясъ! — повалилъ се на земята, като запрѣчилъ цѣлия пжтъ.

— Всички на работа! извикалъ търнокопътъ. — Махнете го и очистете пжтя!